

בס"ד. מהלך-השיחה לקו"ש חלק כ"ג, מסעי א' – אלה מסעי (ולא חניות)

1	שאלה	הרי הכתוב מזכיר מקומות החני' ולמה כתוב מסעי ולא חניות?
2	ביאור א'	מקום חנייתן קרוי מסע, לפי שחזרו ונסעו ממקום החני'
3	קושי'	הא גופא צריך ביאור: א) שהרי העיקר הוא החני' (ב) בנדו"ד הרי בפירוש מדגיש החניות?
4	ביאור ב'	מסעי פי' הנסיעה הכללית לא"י וכל החניות הם פרטים מזה
5	קושי'	מסעי ל' רבים פי' פרטי המסעות ומה שמחלק א' מהשני הוא החניות לא הנסיעה
6	ביאור ג'	מסעי פי' הדרך אשר ילך בה האדם ע"פ ה', והמסעות הם מדריגות קדושים וטהורים, מלידתו (מצרים) עד בואו לארץ החיים העליונה
7	קושי'	א"כ זה מחזק השאלה, שהי' לו להדגיש החניות שהם המדריגות בעבודת ה'?
8	הביאור	(לפי תורת הבעש"ט שמסעי הוא עבודת ועליות האדם) מסעי פי' שהעלי' תהי' באופן דהליכה מחיל אל חיל – עלי' שלא בערך (ולא באופן דעמידה - עלי' בערך מדריגתו הקודמת)
9	בעומק יותר	נסיעה ולא הליכה, לפי שנסיעה פי' (לא רק ללכת אלא גם) לעקור ממדריגתו הקודמת, וזהו עבודת האדם (וע"ד החילוק בין הילוך ודילוג, שבדילוג צריך לעקור ב' רגלים מהארץ משא"כ בהילוך אינו נעקר לגמרי)
10	אשר יצאו בני מארמ"צ	כל עוד לא הגיעו לירדן ירחו לא יצאו בשלימות מהמצרים וגבולים שלהם. וכל נסיעה הוא יציאה ממצר וגבול, ולא מסתפקים בזה אלא ממשיכים "חזרו ונסעו".
11	עוד ענין	מ"ב מסעות הם רמז לזמן הגלות, והחניות הם ירידות (עכבה) בגלות, וגם כשיש ירידה ה"ז צורך עלי', ואין לו להתייאש אלא יהפוך החושך (ירידה) לאור (מסע ועלי') – ולכן נק' מסעי לפי שבפנימיות זה כבר ענין של עלי'.
12	השייכות לביהמ"צ	בין המצרים הוא תחלת הגלות ואין להתפעל או להתייאש מהגלות, אלא להוסיף בחיות והתלהבות ואור, ואין אור אלא תורה (ובפרט הלכות בית הבחירה).